

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 349/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 76/2005 a jeho rozsudkom z 12. februára 2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 470/2007 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2009 doručená sťažnosť Mgr. O. F., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy postupom

Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 76/2005 a jeho rozsudkom z 12. februára 2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 470/2007 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009 (sťažovateľ chybne uvádza z 12. februára 2009, pozn.).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie ústavný súd zistil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 76/2005 z 12. februára 2007 bol sťažovateľ v postavení žalovaného zaviazaný zaplatiť Stavebnému bytovému družstvu B. (ďalej len „žalobca“) sumu 21 179 Sk s 13 % úrokom z omeškania ročne od 24. februára 2003 do zaplatenia (z titulu nedoplatku z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, ktoré uhradil žalobca, ktorý je vlastníkom bytu), pričom vo zvyšku okresný súd žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bolo žalobe vyhovené, podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 470/07-225 z 20. mája 2009 rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil.

Podľa tvrdenia sťažovateľa „... *odvolací súd neprijal dôvodné námietky sťažovateľa voči nezákonnému rozhodnutiu súdu prvého stupňa, odporca v plnom rozsahu napáda aj rozhodnutie druhostupňového súdu, ktorý potvrdil prvostupňové rozhodnutie, s poukázaním na svoje námietky a porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdu a iné...*“.

Sťažovateľ konkrétne vo vzťahu k označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu namieta najmä

a) skutočnosť, že žalobca v rozpore so zákonom neuzavrel zmluvu o prevode vlastníctva predmetného družstevného bytu s otcom sťažovateľa (jeho právnym predchodcom), a teda „*nevstúpil do žiadneho právneho vzťahu s družstvom bez vlastného zavinenia...*“,

b) že žalobca nebol aktívne legitimovaný na podanie žaloby, keďže podľa jeho názoru malo dôjsť k likvidácii žalobcu podľa zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových

vzťahov a vyporiadani majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov a jeho následnému výmazu z obchodného registra,

c) nedostatok svojej pasívnej legitímácie, keďže nemal so žalobcom uzavretú zmluvu o správe bytu a ani mu nebol byt žalobcom vydaný (sťažovateľ je toho názoru, že byt užíval oprávnene a nikdy nemal v úmysle obohatovať sa službami, ktoré od žalobcu nikdy nepožadoval),

d) výšku peňažného plnenia, na zaplatenie ktorého bol právoplatne zaviazaný (túto výšku sťažovateľ namieta z dôvodu, že žalobca nemal platne ociachované vodomery, a teda nie je možné zistiť skutočnú spotrebu vody),

e) premlčanie nároku žalobcu.

Sťažovateľ namieta tiež procesný postup krajského súdu, pričom v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„... odvolací súd súril sťažovateľa k neprimeranej stručnosti prednesov, ktoré viedli k potvrdeniu rozhodnutia prvostupňového súdu z dôvodu celkovej časovej indispozície sťažovateľa, čím si nemohol riadne hájiť svoje právo na súdnu ochranu pred súdom. ... To, že sa sťažovateľ nemohol riadne vyjadriť ku všetkým skutočnostiam svojho odvolania, lebo mu porušovatelia bránili vo veci konať a porušili jeho procesné právo na riadne hájenie si práv pred súdom, svedčí o tom, že vec nebola prejednaná pred nezávislým a nestranným súdom spôsobom, ktorý ustanovuje O. s. p. Dôsledkom toho, porušovatelia svojimi rozhodnutiami porušili základné práva a slobody sťažovateľa, najmä jeho právo na spravodlivosť, lebo mu ukladali povinnosť v rozpore so zákonom, aby chránili toho, kto porušuje zákon!“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Mgr. O. F., upravené v čl. 1 (1) a čl. 2 (2) a (3) a čl. 20 (1) a (2) a v čl. 46 (1) Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II a Krajského súdu v Bratislave porušené bolo.“

2. *Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 7 C 76/05 zo dňa 12. februára 2007 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 470/07 zo dňa 12. februára 2009 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.*

3. *Okresnému súdu Bratislava II a Krajskému súdu v Bratislave zakazuje pokračovať v porušení základného práva a slobody v čl. 1 (1) a čl. 2 (2) a (3) a čl. 20 (1) a (2) a v čl. 46 (1).*

4. *Mgr. O. F. priznáva finančné zadosťučinenie 150.000,- € (stopäťdesiat tisíc euro), ktoré je Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Mgr. O. F. priznáva trovy konania/právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Bratislava II a Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokáta sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu podľa uvedenej výšky.“*

Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti namietaného rozhodnutia okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 76/2005 a jeho rozsudkom z 12. februára 2007

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že k zásahu do jeho základných práv došlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 76/2005 a jeho rozsudkom z 12. februára 2007. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na princíp subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

V danom prípade bol na základe podaného odvolania o námietkach sťažovateľa proti označenému rozsudku okresného súdu oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, čo sa aj stalo; o odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 470/07-225 z 20. mája 2009 tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Právomoc krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv postupom a rozsudkom okresného súdu pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 470/2007 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (napr. IV. ÚS 62/08).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie

s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01 atď.). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00 atď.).

Z dôvodu posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu, z ktorého vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami okresného súdu a z nich vyplývajúcimi závermi, ako aj právnym posúdením veci, pričom v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku [(ďalej len „OSP“) „Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.“] sa v jeho odôvodnení obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa krajského súdu boli odvolacie námietky sťažovateľa bez právneho významu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ v odvolaní najmä namietal, „... že neoprávnené obohatenie na jeho strane nevzniklo, lebo nedostatok právneho vzťahu spôsobil navrhovateľ, ktorý nemá aktívnu legitimáciu vlastníka predmetného bytu, lebo tento byt nemôže byť družstevným, nakoľko bol k nemu uplatnený zákonný nárok právnych predchodcov odporcu a preto predmetný byt nemôže byť v súpise majetku družstva. Bol toho názoru, že on si môže brániť svoje vlastníctvo ako dedič bytu, aj keď u jeho právnych predchodcov ich vlastníctvo nebolo vyznačené v katastri nehnuteľností. Namietal, že navrhovateľ okrem iného zaslal vyúčtovanie na meno jeho otca V. F. a tiež oneskorene a že navrhovateľ bol povinný do roku 1993 uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu na žiadosť jeho otca, k čomu nedošlo.“

Na základe citovaného ústavný súd poznamenáva, že námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní sa v zásade zhodujú s jeho námietkami uvedenými v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, z čoho zjavne vyplýva, že sťažovateľ v rozpore so zmyslom a účelom ústavnej úpravy považuje ústavný súd za riadnu opravnú inštanciu vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov.

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd sa v namietanom rozsudku odvoláva na správnosť záverov uvedených v rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 76/05 z 12. februára 2007, považoval ústavný súd za potrebné preskúmať aj jeho odôvodnenie. V relevantnej časti odôvodnenia označeného rozsudku okresného súdu sa uvádza:

„... odporca v roku 2000 užíval byt č. 21 na... ul. v B., ktorého je navrhovateľ vlastníkom, a to bez právneho dôvodu, pričom neuhrádzal náklady spojené s užívaním tohto bytu a uhradiť ich musel navrhovateľ, ako vlastník bytu. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že odporca nie je nájomcom predmetného bytu, ani jeho vlastníkom. Odporca je dedičom po predchádzajúcom nájomcovi bytu a členovi družstva, pričom na základe právoplatného dedičského rozhodnutia odporca nadobudol členský podiel v Stavebnom bytovom družstve B., k bytu č. 21 na 2. poschodí na... ul. v B. a zostatkovú hodnotu členského podielu v sume 20.603,- Sk v podiele 1 (druhú 1-icu nadobudol jeho brat). Tým však nie je stále vyriešená otázka, ktorý z oboch dedičov sa stane nájomcom bytu, nakoľko spoločný nájom družstevného bytu u iných osôb, ako u manželov nie je možný. Preto súd pre účely tohto konania nemohol odporcu považovať ani za nájomcu, ani za vlastníka predmetného bytu. Je teda zrejmé, že pokiaľ predmetný byt v roku 2000 odporca užíval, robil tak bez právneho dôvodu. Skutočnosť, že odporca v predmetnom byte v roku 2000 (od 1. 1. do 31. 12.) býval, resp. ho užíval, bola v konaní preukázaná výpoveďami svedkov, nepriamo vyplýva aj z obsahu spisu vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 20 Nc 101/98 a celkom to nepoprel ani samotný odporca (uviedol, že po 20. 5. 2000 sa musel do tohto bytu uchýliť). Aj keď odporca v byte býval resp. sa tam zdržiaval bez právneho dôvodu, bol povinný uhrádzať náklady spojené s užívaním bytu. Výšku týchto nákladov mal súd preukázanú z vyúčtovania nákladov za rok 2000, ktoré predložil navrhovateľ. Pokiaľ odporca namietal, že merače teplej a studenej vody neboli platne odciachované, toto

nemôže mať vplyv na výšku žalovanej sumy, nakoľko z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že to bol práve odporca, ktorý bránil niekoľko rokov navrhovateľovi vo vstupe do bytu (teda aj za prípadným účelom výmeny meračov vody), takže tento sa musel tohto vstupu domáhať podaním návrhu na súd, teda túto situáciu zaviniť odporca. Pokiaľ to odôvodňoval tým, že nebola uzatvorená s navrhovateľom zmluva o výkone správy, súd poukazuje na to, že keďže odporca nebol vlastníkom bytu, nebol daný dôvod, pre ktorý by s ním mal navrhovateľ uzatvárať zmluvu o výkone správy. Keďže náklady spojené s užívaním predmetného bytu za rok 2000 zaplatil navrhovateľ za odporcu, odporca sa na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatil, pričom výška bezdôvodného obohatenia predstavuje sumu 21.179,- Sk (skutočné náklady vyúčtované vo vyúčtovaní nákladov za rok 2000 zo dňa 30. 4. 2001 po odpočítaní poplatku z omeškania v sume 15.449,- Sk)...

Pokiaľ odporca vzniesol námietku premlčania, súd na ňu neprihliadol, nakoľko bola neopodstatnená. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Súd mal za to, že navrhovateľ sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a v akej výške dňom vypracovania vyúčtovania skutočných nákladov za rok 2000, teda 30. 4. 2001. Až vtedy sa navrhovateľ dozvedel, či vôbec sa odporca bezdôvodne obohatil a o akú sumu, teda až vtedy si mohol navrhovateľ prvýkrát uplatniť právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže premlčacia doba je 2-ročná a navrhovateľ podal návrh na súd dňa 24. 2. 2003, je zrejmé, že ho podal pred uplynutím premlčacej doby (ktorá by uplynula 30. 4. 2003).

Ďalej odporca namietal nedostatok aktívnej legitímácie, resp. skôr nedostatok spôsobilosti navrhovateľa byť účastníkom konania (čo vyplýva z obsahu tejto námietky). Aj táto námietka odporcu však bola neopodstatnená. Navrhovateľ je stále zapísaný v obchodnom registri... K jeho likvidácii v zmysle § 22 ods. 2 zák. č. 42/92 Zb. nedošlo... Navrhovateľ je právnym nástupcom družstva, ktoré pridelo predmetný byt otcovi odporcu. V konaní bolo preukázané, že otec odporcu požiadal dňa 2. 4. 1992 o prevod bytu do osobného vlastníctva, avšak v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz..., z ktorého by bolo zrejmé, že naozaj aj došlo k uzatvoreniu zmluvy medzi navrhovateľom a právnym predchodcom odporcu o prevode vlastníctva bytu. “

Z citovaného vyplýva, že okresný súd sa v odôvodnení namietaného rozsudku zaoberal v zásade so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré uplatnil aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, pričom prijal k nim závery, ktoré sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizujú arbitrárnosť tohto rozhodnutia. Za týchto okolností nemožno mať z ústavného hľadiska výhrady ani proti záverom krajského súdu, ktorý sa v namietanom rozsudku so závermi okresného súdu stotožnil, a preto aj potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 76/05 z 12. februára 2007. Ústavný súd v nadväznosti na už citované ustanovenie § 219 ods. 2 OSP navyše poukazuje aj na právny názor vyplývajúci z jeho konštantnej judikatúry, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd preskúmal tiež námietku sťažovateľa voči procesnému postupu krajského súdu, ktorý ho podľa jeho tvrdenia mal súriť k neprimeranej stručnosti jeho prednesov, *„ktoré viedli k potvrdeniu rozhodnutia prvostupňového súdu z dôvodu celkovej časovej indispozície sťažovateľa, čím si nemohol riadne hájiť svoje právo na súdnu ochranu pred súdom.“*

Zo zápisnice z pojednávania krajského súdu z 20. mája 2009, ktorú si ústavný súd na účel preskúmania námietky sťažovateľa zabezpečil, vyplýva, že po otvorení odvolacieho pojednávania a oboznámení priebehu doterajšieho konania predstúpil sťažovateľ so svojim prednesom, z ktorého vyplýva, že *„Odporca sa pridrižiava písomne podaného podania odvolania ako na č. l. 207 a nasl. v celom rozsahu a dodáva, že namieta aktívnu legitimáciu navrhovateľa a jeho pasívnu legitimáciu z ktorého dôvodu nemôže ísť ani o žiadny vzťah medzi účastníkmi, čo sa týka bezdôvodného obohatenia k tomuto nemohlo dôjsť, navrhovateľ okrem iného zastal vyúčtovanie na meno jeho otca V. F. a nie na jeho meno a oneskorene. Navrhovateľ bol povinný do roku 1993 uzavrieť zmluvu o prevode vlastníctva bytu na žiadosť jeho otca V. F., čomu však nedošlo. Žiadna zmluva nebola uzavretá. On používal byt na držbu psom a navrhovateľ záležitosti ohľadom bytu nevysporiadal. Poukazuje aj na to, že do bytu sa nasťahoval v jeho neprítomnosti v roku 2005 jeho brat J. a*

predpokladá, že mu to bolo umožnené z dôvodu, že predmetný nedoplatok za tento byt uhradil. Žiada napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietnuť... Odporca ešte chce dodať, že ako občan SR má právo vzniesť námietku premlčania voči nároku navrhovateľa a z rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, ako keby toto právo nemal.“. Zo zápisnice z odvolacieho pojednávania tiež vyplýva, že počas odôvodňovania vyhláseného rozsudku sa sťažovateľ postavil a povedal, že „... nie sme pre neho súd a opustil buchnutím dverí a anglickým komentárom pojednávaciu miestnosť“.

Na základe skutočností uvedených v zápisnici ústavný súd konštatoval, že námietka sťažovateľa proti procesnému postupu krajského súdu je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na svoje zistenia ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej ústavou garantované základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z jej čl. 46 ods. 1, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že súčasťou jeho štandardnej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07) je aj na právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj práva podľa čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ústavy by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu

niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že namietaný rozsudok krajského súdu ani jeho postup v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 470/07 nesignalizuje nedostatky, na základe ktorých by bolo možné dôjsť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, a preto po predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009